

PŘÍBĚHY Z DALEŠICKÉ PŘEHRADY

„MEZI HLADINOU A SRDCEM“

TRILOGIE

Autor: Zdeněk Čermák

Ilustrace: Zdeněk Čermák + AI

O autorovi

Phelipeho literární postava je autorovo druhé já.

Ožívá pokaždé, když Phelipe prožívá na Dalešické přehradě nové příběhy. Všechny tyto příběhy se zrodily z autorovy osobní úcty k přírodě, z mnoha hodin tichého čekání u vody a z přátelství, která u vody váží víc než nejtěžší úlovek. Rybaření pro něj není jen koníčkem, ale způsobem, jak naslouchat světu „mezi hladinou a srdcem“. Touto knihou autor skládá poctu své milované přehradě, jejím tajemstvím a všem těm, kteří vědí, že to nejdůležitější u vody se odehrává v tichu a pokoře.

OBSAH:

1. Díl - učedník a pozorovatel - str. 6 - 63
2. Díl - přátelství a kamarádství - str. 64 - 123
3. Díl - veselá voda a předání štafety poselství
str. 124 - 182

Trilogie - „Mezi hladinou a srdcem“.

Dalešická přehrada není jen masa vody uvězněná mezi skalami. Je to živoucí katedrála přírody, ticha a klidu, kde každý kruh na hladině vypráví jiný příběh. Tato trilogie je hlubokým vyznáním lásky k přírodě, která nás naučila, že to nejlepší rozlišení reality nenajdeme na displejích telefonů, ale v odrazu zapadajícího slunce na vlnách.

V první části vás Phelipe provede světem pokorného učedníka. Poznáte magické noci pod hvězdami, mrazivé bouře i tajemství zatopených mlýnů. Je to kniha o úctě k životu, která se projevuje vrácením úlovku zpět do temných hloubek, a o hledání vnitřního klidu a míru v digitálním světě.

Druhá část rozšiřuje kruh přátelství o Adama a Zdeňka. Společně s nimi zažijete střet staré rybářské školy s moderní technikou, adrenalinové souboje s ponorkami z hlubin i humorné rány osudu, které k životu u vody neodmyslitelně patří. Je to oslava kamarádství, které nepotřebuje velká slova, ale stvrdí ho horký čaj v promočeném oblečení a vědomí, že se jeden na druhého můžete spolehnout.

Závěrečný díl vnáší do příběhu lehkost a smích, ale i hluboké dojetí. Zatímco se starší garda potýká s nenažranými kormorány nebo mluvícími sonary, k ohni pod Wilsonkou tiše přisedá nová generace. Lukáš, Jakub a Eliška se učí, že rybařina není o kilogramech masa, ale o zodpovědnosti za křehký svět pod hladinou. Trilogie vrcholí předáním pomyslné štafety okamžikem, kdy se z rybářů stávají tátové a učitelé a kdy jejich odkaz začíná žít vlastním životem.

Přijměte pozvání k dohasínajícímu ohni pod Wilsonovou skálou. Pojdte s námi prožít nekonečné hodiny čekání, euforii z velkých úlovků i tichou radost z darované svobody. Tato kniha je pozvánkou k zážitkům, které se nepropisují jen do rybářských deníků, ale především do srdcí.

Protože u Dalešic příběhy nikdy nekončí, jen se mění v odkaz, který v rytmu vln teče dál.

Příběhy z Dalešické přehrady - 1. Díl

Dalešická přehrada není jen masa vody uvězněná mezi žulovými skalami. Je to živoucí katedrála přírody, ticha a klidu, kde se zastavuje čas a kde každý pohyb na hladině vypráví jiný příběh.

Phelipe je rybář s duší pozorovatele a srdcem pokorného učedníka, který nás provádí světem příběhů, které většina lidí mine v uspěchaném světě všedních dnů. Společně s ním zažijete adrenalinové souboje s „králi hlubin“, mrazivé bouře, které prověří lidskou odvahu. Součástí příběhů jsou i magické noci pod hvězdami, kdy se u břehu tiše zjevují vydry a stará tajemství zatopených mlýnů.

Tato kniha není jen o rybaření. Je o přátelství, které stvrdí horký čaj v promočeném oblečení. Je i o úctě k životu, která se projevuje vrácením úlovku zpět do vody a temných hloubek. Jde o hledání vnitřního míru a klidu v digitálním světě, který nás učí, že to nejlepší „rozlišení“ reality najdeme v odrazu zapadajícího slunce.

„Mezi hladinou a srdcem“ je pozvánkou k dohasínajícímu ohni, k vyprávění rybářské latiny, která nelže, a k poznání, že ty největší úlovky si člověk nenosí v tašce, ale v duši.

1. Stříbrný posel zpod Wilsonky

Pramice se pod Phelipem jen lehce zhoupla, jako by i ona věděla, že tohle ráno patří tichu. Phelipe nebyl jen rybář, byl to trpělivý pozorovatel světa, který se učil moudrosti od vody v hlubokém kaňonu Dalešické přehrady. Když se první paprsky slunce opřely do mlhy převalující se nad hladinou a proměnily ji v zářivý opar, Phelipe pocítil v hrudi to známé zachvění, čistou, nefalšovanou lásku k okamžiku, kdy se strmé skály odrážejí v temném zrcadle vody.

Jeho pohyby byly ladné, téměř rituální. Když nahazoval, šňůra prořízla vzduch s tichým zasvištěním, které se díky vysokým břehům přehrady vrátilo jako jemná ozvěna. Phelipe miloval ten pocit, kdy se stal součástí přírody. Pro něj nebylo rybaření jen lovem, ale vyznáním obdivu k životu, který pulzoval pod ním, v místech, kde kdysi stávaly staré mlýny. Každý kruh na hladině pro něj byl básní, každé zachvění prutu dopisem z hlubin.

„Dneska je krásně,“ zašeptal do prázdna, ale věděl, že ho voda slyší. Věřil, že ryby nejsou kořist, ale stříbrní a zlatí poslové klidu. Když ucítil na vlasci jemný tah, srdce se mu rozbušilo. Byla to vzrušující směs úcty a očekávání.

Phelipe nepotřeboval zaplnit síť, aby se cítil bohatý.

Stačilo mu sedět tam, kde mu mezi nocí a dnem pod prsty protékál čas. Když pak z vody vytáhl nádherného candáta, jehož boky hrály barvami drahých kovů, jen se usmál. S nesmírným citem ho zbavil háčku a chvíli ho držel v dlaních ve vodě, dokud znovu nenabral sílu.

S tichým šplouchnutím zmizel v hlubině, pod Wilsonovou skálou. Phelipe si otřel mokré ruce do kalhot a zahleděl se na vycházející slunce. V tu chvíli byl nejšťastnějším člověkem na světě. Věděl, že největší úlovek si člověk nenosí v tašce, ale v čistém svědomí a v srdci plném pokory.

2. Mezi blesky

Nad Dalešickou přehradou se nebe náhle zatáhlo do barvy šedé modřiny. Vzduch ztěžkl a skály kolem Wilsonky jako by se nadechovaly k úderu. Phelipe neodešel. Zůstal

21. Poslední sbohem

Phelipe seděl na břehu a v rukách svíral starý, poctivý laminátový prut. Nebyl to žádný moderní kousek z uhlíku, co váží pár gramů. Byl to těžký prut s odřenou korkovou rukojetí, na které bylo vyryto malé písmeno „K“. Patřil Karlovi, který s nimi u přehrady sedával dobrých třicet let, než ho minulý měsíc zradilo srdce.

„Tak jsme tady, kamaráde,“ zašeptal Phelipe a palcem přešel po tom vyrytém písmenu.

Karel mu ten prut odkázal s tím, že má v sobě ještě jednu velkou rybu. Phelipe slíbil, že ho k vodě vezme. Adam se Zdeňkem seděli o kousek dál a nezvykle mlčeli. Věděli, že tohle není obyčejná vycházka. Byl to obřad.

Phelipe prut opatrně vystrojil. Každý pohyb dělal pomalu a s úctou. Navlékl staré olůvko, které našel v Karlově krabičce, a jako nástrahu dal kousek kůrky, přesně tak, jak to měl Karel rád. Pak se postavil na kraj skály a podíval se

na Wilsonku, kterou starý přítel tak miloval.

Nahodil. Naviják si tichounce cvakl a olovo prořízlo hladinu přesně tam, kde se lámal stín skály do hloubky. Phelipe si sedl, položil prut do vidliček a čekal.

Slunce pomalu padalo za obzor a barvilo hladinu do zlata. Hodinu se nedělo nic. Pak se ale špička starého laminátu lehce zachvěla. Jednou, podruhé a pak se plynule ohnula v hlubokém luku. Phelipe vyskočil. Cítil v dlaních tu starou známou sílu. Nebyl to žádný dravý útok, ale klidný, těžký tah starého kapra, který ví, co dělá.

„To je on, Karle,“ vydechl Phelipe a cítil, jak se mu do očí tlačí slzy.

Souboj trval dlouho. Starý prut pracoval skvěle, jako by v něm opravdu zůstal kousek Karlovy duše. Když se u břehu konečně ukázalo zlaté tělo velkého šupináče, Adam přiskočil s podběrákem a opatrně rybu vyzvedl.

Byl to nádherný kapr, starý mohykán s jizvami na bocích. Phelipe ho nechtěl fotit, nechtěl ho vážit. Jen ho chvíli

podržel ve vodě, poděkoval mu, a nechal ho zmizet v hlubině. Pak vzal do ruky Karlovu starou krabičku, vyndal z ní poslední háček a hodil ho do přehrady.

„Odpočívej v pokoji, kamaráde. Ryba je zpátky doma a tvůj prut taky,“ řekl tichým hlasem.

Adam k němu přišel a položil mu ruku na rameno. „Udělal jsi to dobře, Phelipe. Karel by měl radost.“

Sbalili věci a odcházeli od vody za úplné tmy. Phelipe nesl starý laminát jako poklad. Věděl, že od teď už u Dalešic nikdy nebude sedět sám. Pokaždé, když uvidí odraz hvězd na hladině, bude tam s ním i kousek Karlovy duše.

Doslov:

Poděkování vodě a přátelům.

Když se hladina Dalešické přehrady za soumraku uklidní a skály se v ní zrcadlí jako tváře starých známých rybářů, člověk pochopí, že u vody nikdy nesedí úplně sám. Každé nahození, každý tichý rozhovor a každá ryba, která získala

Phelipe, Adam a Zdeněk tu budou sedět dál. Možná šedivější a pomalejší, ale se stejným ohněm v duši. Toto je příběh, který nemá poslední tečku. Je to koloběh lásky a úcty k přírodě, který pohltní každého, kdo ctí její pravidla.

Děkujeme, že jste s námi u té vody seděli. Že jste s námi zmokli, smáli se našim pádům a cítili tu posvátnou úctu, když jsme vraceli svobodu králům hlubin. Držte si své pruty pevně, mějte srdce otevřená a pamatujte, že „Mezi hladinou a srdcem“ je prostor, kde se dějí zázraky. A ty zázraky tu budou pro každého, kdo k vodě přijde jako její přítel.

Doslov

Tam, kde se kruhy spojují

Když jsem před lety poprvé nahodil prut do temných vod Dalešické přehrady, netušil jsem, že místo ryb vylovím z hlubin něco mnohem cennějšího. Příběhy, které zaplní tři knihy a jeden život. Když dopisuji poslední řádky této trilogie a dívám se na hladinu, vidím v ní mnohem víc než jen odraz skal. Vidím v ní tváře přátel, kteří už nejsou mezi námi. Slyším ozvěnu našeho smíchu a cítím pokoru, kterou nás voda naučila.

Tato trilogie, od prvního „Stříbrného posla“ až po „Oheň, který nehasne“, nebyla jen o rybaření. Byla o hledání klidu v uspěchaném světě, o hodnotě přátelství a kamarádství. Také o tom, že ty největší životní pravdy se často skrývají v tichu a pokoře mezi dvěma hlásiči. Prožili jsme spolu adrenalinové bouře, humorné pády i magické noci pod hvězdami. Smáli jsme se vlastním chybám, protože právě ty nás dělají lidmi.

Děkuji Adamovi a Zdeňkovi, svým parťákům, bez kterých by tato cesta byla poloviční. Každý náš společný oheň, každá

„ponorka“ na prutu a každá drzá kachna, která nám ukradla svačinu, upevnily pouto, které žádná voda neodplaví.

Děkuji Dalešické přehradě, která je živoucí katedrálou přírody. Děkuji za její štědrost i za její učení trpělivosti. Dovolila nám nahlédnout pod svoji hladinu a dotknout se jejích tajemství.

A nakonec děkuji i čtenářům, kteří s námi u vody seděli a drželi nám palce. Kdo četl pozorně, pochopil, proč ryby s takovou láskou vracíme zpět do vody. Doufám, že tyto příběhy ve vás probudily chuť zastavit se, nadechnout se a najít si své vlastní místo u vody, kde srdce bije v rytmu vln.

První velký příběh Phelipeho party se uzavírá, ale jak už víte, u vody nic nekončí. Na břehu už sedí Lukáš, Jakub a Eliška. Mají naše pruty, naše sny a před sebou čistou hladinu, na kterou začínají psát svou vlastní kapitolu a své vlastní příběhy.

Trilogie „Mezi hladinou a srdcem“ předává štafetu. Příště se u ohně potkáme s nimi, protože řeka života teče dál a příběhy nikdy nekončí.

S úctou k vodě a s láskou k životu,

Váš Phelipe